

Вечірня

Михайло Старицький

Ніч насунулась, на небі
Зоря засвітила.
Людські сльози і турботи
Соном оповила.

Люди сплять; усюди тиша,
Тиша та темрява...
Тільки в церкві нашій вбогій
Ще іде відправа.

Заверну лишень туди я,
На святу вечірню,
Та розважу свою душу,
Душу незагійню.

В церкві сумно; ледве сяють
Променем тлумливим
Де-не-де свічки воскові;
Голосом журливим

Дяк прочитує молитви;
Слухають їх мовчки,
Кладучи хрести на груди,
Два діди в куточку;

Перед образом святої
Матері-цариці
Тихо плаче навколішках
Одна молодиця...

І в очах така віра
І таке благання,
Мов остання та молитва –
Першеє бажання!

Чи ти молишся так палко
За свою дружину?

Чи вже мати, – то прохаєш
За рідного сина,

За сокола вродливого,
Прохану дитину?
Далеко він, не вернеться, –
Марно на чужину

Гадками ти лігатимеш...
Або, може, діти
Від холоду та голоду
Плачуть, неповиті;

Малесенькі, дрібнесенькі –
Нема допомоги,
Й за їх дрібними сльозами
Ти благаєш бога?

Або, може?.. Хто загляне
В те чужее горе?
І німе воно й глибоке,
Як те синє море.

По щоках тільки по блідих
В тебе ллються сльози
Та від туги гнеться стан твій,
Мов од вітру лози!